‘een zetje en ik lag overboord’

Hij sleurde haar mee, greep haar bij haar keel en liet haar als een maffioos boven zee bungelen. Marianne Kimmel (53) overleefde ternauwernood haar droomcruise.

"Na onze breuk wilde Dave ineens weer met mij afspreken. Dat deed ik, om hem nog één laatste keer in zijn ogen te kijken. Dave bood zijn excuses aan, huilde krokodillentranen en vroeg of hij weer bij me mocht intrekken. Ik lachte hem in zijn gezicht uit en zei dat ik hem nooit meer wilde zien. Gelukkig bleef hij daarna uit mijn buurt, al kwam ik hem nog een keer tegen bij een supermarkt. Hij was met een vrouw die al net zo kwetsbaar en onderdanig keek als ik destijds. Ik had medelijden met haar, maar was vooral bezorgd. Mijn laatste vakantie met Dave had mij namelijk bijna het leven gekost.

Ik leerde Dave kennen via een datingsite. Al snel hadden we diepgaande gesprekken over spiritualiteit en persoonlijke ontwikkeling. Hij voelde veilig en vertrouwd aan, dus ik vertelde hem over mijn verleden waarin ik seksueel misbruikt en mishandeld ben door mijn vader. Onze eerste date was bij hem thuis. Dave was groot, met een forse buik. En hij was kalend. Eigenlijk niet mijn type, maar de date verliep enorm leuk. Dave was lief en onze gesprekken gingen als vanzelf. Zo ontstond er toch een relatie.

Na drie maanden trok Dave bij mij in omdat hij zijn tijdelijke woning uit moest. Eigenlijk kwamen toen al de eerste signalen dat er iets niet klopte. Vaak gedroeg hij zich alsof het zijn huis was waarin ík te gast was. Hij nodigde mensen uit zonder met mij te overleggen of verschoof ineens de bank naar een andere plek. Het irriteerde me. Langzaam groeide het verzet

tekst ANNE BROEKMAN

‘ik bungelde over de reling, hij kon me zo de zee in kiepen’

in mij en ik begon me vaker uit te spreken. Dat zinde Dave niet. Op een dag hadden we een discussie, de aanleiding weet ik niet eens meer, en hij haalde uit. Met volle kracht sloeg hij mij in m’n gezicht. Ik was beduusd, wist niets uit te brengen. Net als vroeger, toen mijn vader aan mij zat. Drie jaar lang woonden Dave en ik samen, en in die tijd ben ik regelmatig door hem mishandeld. In mijn gevoelswereld was ik weer dat kleine, weerloze meisje van vroeger. Mede door mijn verleden vond ik het moeilijk om grenzen te stellen. Daar maakte Dave op zijn manier gruwelijk misbruik van.

NOOIT GELD EN ALTIJD EXCUSES

Ik ben altijd al gek geweest op Amerika, het voelt voor mij als een tweede thuis. De vriendelijke en openhartige mensen, de levendige steden en het uitgestrekte landschap vind ik fantastisch. Dolgraag wilde ik nog eens gaan. Het probleem was dat ik niet alleen durfde te vliegen. Dave bood aan om mee te gaan. Hij had alleen – zoals gewoonlijk – geen geld. Maar ik wilde zó graag naar Amerika, dat ik de reis voor hem betaalde. Het kostte me duizenden euro’s, helemaal lekker zat het me niet. Maar Dave had sowieso nooit geld en altijd excuses; dat hij te veel alimentatie aan zijn ex had betaald en nog geld terugkreeg. Dat soort dingen. Ik hoefde het alleen maar voor te schieten, beloofde hij. Echt geloven deed ik het niet, maar deze reis was zo’n groot lichtpunt voor mij, dat ik het niet wilde laten schieten. En ergens hoopte ik dat deze vakantie ons goed zou doen.

We vlogen naar Los Angeles en gingen vanuit daar met een huurauto langs de westkust: de Grand Canyon, Yosemite Park, Las Vegas en San Francisco. Ik genoot enorm van alles, maar de sfeer tussen ons was gespannen. Zijn wil was wet, net als thuis. Dus Dave bepaalde steeds het reisschema of waar we gingen eten, en ik kon continu mijn creditcard trekken. Natuurlijk knaagde dat aan me, maar ik probeerde het beste te maken van mijn droomreis. De laatste week vlogen we naar Miami om een cruise te maken rondom Florida.

De eerste dagen op het schip waren fijn, ik was ontspannen en genoot van het uitzicht. Tot ik ineens een appje kreeg van Dave’s dochter, die in ons huis zat tijdens de vakantie. Ze stuurde mij een foto van een dwangbevel van een deurwaarder dat op mijn voordeur hing. Wat bleek: Dave had helemaal niet te veel alimentatie betaald, maar juist veel te weinig, ondanks meerdere aanmaningen. Als hij niet binnen twee dagen het bedrag overmaakte, werd mijn deur opengebroken en zou er beslag worden gelegd op mijn spullen – dat mocht, omdat Dave bij mij ingeschreven stond. Het bloed trok uit mijn gezicht. Compleet over de rooie liep ik naar onze hut. Dave lag op bed te lezen. Ik liet hem het appje zien van zijn dochter. ‘Wat de fuck is dit?’ riep ik boos. Ik stond te schelden en eiste dat hij dit nú ging regelen. Dave keek me minachtend aan. Toen deed hij zijn oortjes in en zette muziek op, zodat hij mij niet meer hoorde. Zo respectloos. Nijdig trok ik de oortjes weg. Dave vloog overeind. Hij greep mijn haren vast en sleurde mij mee naar ons balkon, waar

hij me bij mijn keel pakte. Daarna duwde hij mijn bovenlichaam over de reling tot aan mijn heupen, en hield me aan mijn broek vast. Zes verdiepingen hoog bungelde ik boven de zee. 'Jij moet heel goed beseffen dat jij niets te vertellen hebt', brulde hij. 'Ik kan doen met jou wat ik wil.' Met een zetje kon hij mij overboord gooien. Ik klampte me vast waar ik kon, maar verder bevroor ik. Ik zei niets, ik deed niets, ik ademde amper. Dat kalmeerde hem blijkbaar, want Dave trok me terug en liet me als een zak aardappelen weer op het balkon vallen. Daarna stormde hij de hut uit.

GEEN ANDERE OPTIE DAN TERUGGAAN

Trillend en huilend kroop ik naar binnen. Tegelijk voelde ik heel sterk dat ik geen slachtoffer meer wilde zijn en dat dit moest stoppen. Ik zocht de beveiliging op, waar ik mijn verhaal deed. Helaas konden zij weinig voor mij doen; ze hadden niet de bevoegdheid om Dave te arresteren. Wel maakten ze een rapport op, dat ik later kon gebruiken bij een eventuele aangifte bij de politie. Ik smeekte om een andere hut, maar het hele schip was volgeboekt.

Er was geen andere optie dan terug te gaan naar Dave. De laatste twee nachten heb ik kussens tussen ons ingelegd als barricade, zodat ik niet tegen hem aan kon rollen. Ik negeerde Dave zo veel mogelijk en wonderlijk genoeg liet hij mij ook met rust. Waarschijnlijk voelde hij dat mijn grens bereikt was. Ik was het beu om zijn boksbal en wandelende portemonnee te zijn.

Terug in Nederland moest ik Dave het laatste zetje geven. Ik wilde hem uit mijn huis en uit mijn leven. 'Het gaat niet zoals het moet gaan', mopperde Dave terwijl hij in bed stapte. Heel rustig vroeg ik hem wat er zou gebeuren als we bij elkaar zouden blijven. 'Dan vermoord ik jou', antwoordde hij. Ineens ging er bij mij een knop om. Met een oerkracht schreeuwde ik dat hij moest oprotten. In zijn onderbroek duwde ik hem de trap af, zo de voordeur uit. Zijn kleren, schoenen en autosleutels gooide ik uit het raam; ik was te bang om de voordeur open te doen. De volgende dag schreef ik Dave meteen uit bij de woningbouwvereniging, belde de schuldeiser en legde de situatie uit – gelukkig kon ik het beslag hiermee voorkomen.

Aangifte van het geweld heb ik nooit gedaan, alleen een melding. Zonder getuigen kon ik weinig bewijzen. En ik was allang blij van Dave af te zijn. De vakantie dat ik bijna vermoord werd, was voor mij een keerpunt. Ik raakte een bodem waarna ik alleen nog maar kon opveren. Vóór die tijd had ik door mijn jeugd weleens suïcidale gedachtes, maar deze ervaring leerde mij dat ik krachtiger ben dan ik dacht. Dat ik wél wil leven en dat er nog veel moois voor mij te ervaren is. Wel bizar dat ik de dood in de ogen moest kijken om uiteindelijk te voelen wat ik waard ben." ●

'met een oerkracht trapte ik hem in zijn onderbroek de straat op'